

l'havia tingut anteriorment. En el mateix capítol general assolí la dignitat de Prior General del Carme. En 1321 Joan XXII el creava bisbe de Mallorca i d'aquesta diòcesi passava a la d'Elna en 1332. La data de la seva mort cal fixar-la l'any 1342, a Avinyó. L'activitat del Prior General i sobretot la del Bisbe és la més documentada en els nostres arxius. Prengué part en diversos afers polítics del nostre país i fou un defensor estrenu de la Fe contra els heretges.

Les seves obres, en llur majoria inèdites, són classificades pel P. Xiberta en els següents grups: a) Obres generals de filosofia i teologia; b) Exposicions i qüestions sobre Aristòtil; c) Obres escripturístiques; d) Obres de dret canònic; e) Escrits polèmics; f) Sermons. De cada una d'elles descriu els manuscrits que ens les han conservades — i les rares edicions d'alguna que altra, — així com n'examina detingudament el contingut. Aquest conspectus bibliogràfic representa un treball importantíssim: en ell, com en totes les seves obres, el P. Xiberta procedeix amb sana crítica i forta erudició. Respecte les doctrines de l'il·lustre Carmelita el situa dintre l'ambient de la seva època comparant-les amb les de les grans figures de la filosofia i de la teologia medievals: La posició filosòfica del Mestre Guiu és «intel·lectualisme aristotèlic extremat, amb una pinzellada de nominalisme» (*La metafísica...*) Gràcies a aquests treballs del P. Xiberta que tan bona acollida han tingut entre els especialistes, el nom de l'il·lustre frare català del segle XIV comença a figurar dignament en les obres consagrades a la història de l'Escolàstica. — A.-M.

Estudis sobre Sant Vicens

CLOVIS BRUNEL: *Un plan de sermon de Saint Vicent Ferrer*. — 8 pp.

Aquest estudi ha estat publicat en el vol. LXXXV (1924) de la *Bibliothèque de l'École des Chartes*. En un manuscrit, ingressat de poc a la Biblioteca Nacional de París (nouv. acq. lat. 72), es conté un esquema de sermó, predicat en català, a Belley i que ofereix pel tema (la humilitat), i per la manera d'ésser desenrotllat, algunes afinitats amb sermons de sant Vicens conservats a València i a Perúgia. Això porta a l'autor a atribuir a sant Vicens, i al 1404 el sermó contingut en aquest interessant manuscrit del qual dona també una reproducció.

DR. P. SIGISMUND BRETTE: *San Vicente Ferrer und sein literarischer Nachlass*, Münster in Westf. 1924, XVI-214 pp.

Aquesta obra forma part — el vol. X — de les *Vorreformationsgeschichtliche Forschungen*, la sèrie que dirigeix l'eminent professor Heinrich Finke que hi ha publicat el seu *Aus den Tagen Bonifaz VIII* i els vols. dels *Papsttum und Untergang des Templerordens*, de tan gran interès per a la nostra història. En aquest llibre del Dr. Brette novament els documents dels nostres arxius i les fonts bibliogràfiques són aprofitats per a il·lustrar la vida i l'obra de sant Vicens Ferrer, l'apòstol valencià. La biografia de sant Vicens, la seva vasta producció han atret, en tot temps l'atenció dels místics i dels erudits, a partir dels seus mateixos contemporanis, com si la formidable atracció que el sant exercia en vida, aquell poder de simpatia i suggestió que feia que el seguissin en els seus llargs i atzarosos camins tants de penitents i devots, es perllongués a través dels segles i continués actuant fins els nostres dies. La bibliografia vicentina, deixant de banda les simples edicions d'obres seves, és intensament influïda per l'atracció personal del Sant, i són ben poques les obres que donguin d'una manera imparcial i objectiva la visió de l'home que per les seves qualitats extraordinàries i pel temps en què visqué estigué barrejat en qüestions i problemes que encara avui tenen el do d'apassionar intensament. Es potser per això que voldríem lloar especialment aquest llibre del Dr. Brette, per tants d'altres conceptes digne d'elogi. En ell l'autor ha aconseguit situar-se damunt de tot preconcepte i la succinta biografia que forma la primera part del llibre és de les més ajustades que fins avui s'hagin publicat; és també de les més documentades i tots els elements dels quals pot hom avui disposar han estat atesos i tinguts en compte. La segona part de l'obra és dedicada a la producció de sant Vicens, distribuïda en tres grans seccions: Sermons, Ascètica i Escrits profètics. En la segona inclou el *Tractatus de vita spirituali* i el *De Vita Christi*; en la tercera, els sermons i tractats referents a l'Anticrist. Omet per tant i justifica molt raonadament l'omissió, el *Tractatus contra Judeos* que generalment li ha estat atribuït. Els manuscrits i edicions de cada una de les obres són indicats i estudiats, la qual cosa permet d'establir el llur relatiu valor i fa el llibre del Dr. Brette estudi indispensable al qui vulgui enfondir una mica en el coneixement

de l'obra de sant Vicens. Serveix com d'introducció a tot el llibre un resum de la bibliografia referent al Sant, dividida per nacions i acompanyada d'una crítica breu i justa que situa tot seguit el lector respecte de l'obra examinada. Els estudis vicentins fan, amb aquesta publicació, un avenç considerable. — F. M. T.

Estudis sobre Arnau de Vilanova

ARNAU DE VILANOVA: *Confessió de Barcelona*, publicada per Ramon d'Alòs. Barcelona, Consell de Pedagogia de la Mancomunitat de Catalunya, 1921. — 24 pp.

Obra escrita en 1305 i conservada sols en un ms. de Morella. Havia restat inèdita i desconeguda llevat d'una citació breu que en fa la sentència tarragonina condemnatòria de les obres d'A. de V. de 1316.

FRANCESCO EHRLE, S. J.: *Arnaldo de Villanova ed i «Thomastiste» en Gregorianum* (I, 1920, pàgines 475-501).

En aquest article que no poguérem citar en l'ANUARI anterior, l'eminentíssim autor troba la més antiga menció del mot «tomistes» (*thomatiste*) en les obres d'A. de V. Això li dóna ocasió de tractar de les idees reformistes i escatològiques del nostre metge i de les seves relacions amb l'ordre dominicana. Es un treball que caldrà tenir en compte per la llum que aporta a l'estudi de la personalitat d'A. de V.

JOSEP M.^a POU I MARTÍ, O. F. M.: *Jaime II de Aragón, el cardenal Mincio de Murrovalle O. F. M., y Arnaldo de Vilanova. 1310*, en *Archivo Ibero Americano* (1923, XX, pp. 110-112).

S'hi publica la carta de Jaume II al susdit cardenal responent a la que aquest li havia escrit sobre l'al·locució feta per A. de V. en Consistori, difamatòria per als reis Jaume II i Frederic.

A. RIVAS: *La patria de Arnaldo de Vilanova en «Las Provincias». Diario de Valencia. Almanaque para 1925* (pp. 275-278).

Creu que A. de V. — la pàtria valenciana del qual és cosa que hom pot donar gairebé per segura — pot haver estat natural de Vilanova del Grau, l'antiga Vilanova de la Mar, prop de la capital valenciana.

Des Meisters A. de Villanova Parabeln der Heilkunst. — Leipzig Barth, 1922.

S'hi remarca la importància d'A. de V. en la història de la medicina.

JOAQUIM TUIXANS: *Noticiari de la Família del Mestre Arnau de Vilanova, metge valencià.* — Vilarreal, Imp. J. A. Botella, 1926. — 16 pp.

Encara sobre A. de V. recordarem articles que citem en altres llocs: de R. d'Alòs en la *Miscel·lània Prat de la Riba* (1923) i en el volum d'homenatge al Prof. H. Finke (1925); de L. Frati a l'*Archivum Romanicum* (1921); de J. Rubió Balaguer a la *Revista dels Llibres* (1926). — R. d'A.-M.

Estudis sobre Joan Lluís Vives

FOSTER WATSON: *Juan Luis Vives: A escolar of the Renaissance, 1492-1540* (Transactions R. S. L., new series, I, 1920). — 21 pp.

Es una glossa magnífica i plena d'erudició dels mots que Teissier inseria en 1696 en els seus *Eloges des Hommes Sçavans*: «Budé, Erasme i Vives foren els homes més doctes de la seva centúria i, certament, els triumvirs de la República de les Lletres.» Budé i Erasme han estat estudiats sense interrupció i el seu nom frueix avui com en els temps passats de la merescuda fama; Vives ha estat més oblidat i injustament i el Prof. Watson ho mostra fent desfilar ràpidament davant els nostres ulls la vida escolar de Joan Lluís, primer a la seva ciutat materna, després a París, a